

ВІДНОСИНИ В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ.

Перед міжнародним робітничим рухом поставляють нові перспективи дальшої класової боротьби. Непохитна воля і безперервне давлення робітничої галиси на своїх провідників, які роками зраджували та запродавали робітників, вилізла ся в класі "одностайного фронту" та примусила соціалістичних лівих міністрів проти їхнього багача сісти при одному столі з тими, яких вони до тепер ганьбили та несливали, з представниками Ш. Інтернаціоналу, і радили над спільною оборонною боротьбою цього пролетаріату. Се найкращий доказ, що робітничі класи по короткім періоді занепаду, який викликали: поборовавши буржуазію демобілізаційної кризи та хвилевої індустріальної конюнктури — стала під знаком нового розвитку і по могочому дефлятивному ударі, який є так природно кінцем для скріплення зарожених під сою хвилю позицій пролетаріату і по відбудові його, переїде до нового наступу — атаки проти буржуазії, який увінчає ся крашним успіхом, ніж 1919 року.

Генуїська конференція ніяким рубом не зможе подати противоріч капіталістичних держав ані усунути ту вічно зростаючу кризу світової господарки, а за те витягне на денне світло масу нових проблем, яких не зможе розв'язати робота внутрішніх противоріч буржуазія: Розв'язати їх нова класа грабів капіталізму — пролетаріат. Ключ "Ратуйте Європу" підходить інтернаціональний пролетаріат і тоді кожному старе ясені марксистське твердження: кризу світової господарки розв'язати зможе тільки комунізм, або прийде упадок до варварства.

По тій короткій характеристичній світовому положенню виникає питання, що має робити пролетаріат і півпролетаріат Східної Галичини. Закі припустимо до відповіді на се питання треба коротко зясувати теперішнє положення в Східній Галичині.

Положене на вській випадок сумне. В краю цілковита апатія, за кордальним опереткою "диктаторська влада", яка у вського розважного чоловіка викличе сміх або пожадуване. Хіня "висока політика" за дорогої гроші, видурені у працюючого українського народу, проявляє ся у бруконих газетах бідної та малої Австрії у формі ріжних інтерв'ю та нотаток так званого "державного секретаря" і вилізє ся свого рода страшно диспропорцію інтересів народа Німецької Австрії до східно-галицької проблеми. Для перемини приходить поїздка "диктатора" до Генуї, аби вони побачили, що мищоби повитратили передпокой

"МИ ЗВИКЛИ ДО ВСЬОГО".

"Ми звикли до всього. Ми звикли до того, що товпа нападає деколи на особи, що говорять на вулиці по українському. Ми перестали свідками, як шанувєть ся українську мову в судах, школах і державних установах. Ми знаємо й се, що за обороною прав української мови карають навіть тюремно. До сього ми звикли."

Так пише у передовій львівський "Вперед" (ч. 67). У тому ж числі маємо і цілу низку ілюстрацій, розкиданих по всій газеті, тої "атмосфери нечуваного шовінізму, який на добре розпаношє ся в поодиному житті, який втискає ся навіть у приватні відносини."

Так, прикладом, луцький "Просвіти" шкільний інспектор відмовив улаштуванє свята Т. Г. Шевченка по школах, бо, мовляв, є розпорядок польського міністерства освіти зменшити скількість свят, щоби в сей спосіб збільшити скількість днів науки.

Та не про ці факти, що їх як той рясни на ставу, на шпальтах львівських газет, присвячують "Вперед" передові. Справа йде про два ювілей: українського артиста Івана Рубчака і польського артистки Ірени Трапшо, що відбули ся майже одночасно у Львові. Першого ювілей разом з іншими вітала делегация польських артистів, зложивши своє вітанє в польській мові. За кілька дєнь українська делегация йде до мийського театру вітати ювілейку Ірену Трапшо, "Вперед" трагічно викликає, згадує те, що там стало ся:

"Вулиця побідила сцену! У стінах львівського мийського театру не прокуратор, не жандарм, але волоньй артист не заводив говорити по українськи!"

На другий дєнь з'являє ся у "Вперед" отвертий лист одного з горлапашних делегатів, відомого артистичного директорі революційного пролетаріату в Польщі?

Чи бажаєте ви спільно з нами поборовати нелюдський протетаріату в Східній Галичині? Хочете ви боротись проти офензивні капіталу, проти наступу на 8-годинний день праці, проти оргій шляхти та авантури української дрібнобуржуазії?

Чи хочете ви вкінці помагати повалити польське буржуазне правительство і разом з нами будувати радянську владу?

Так — чи ні? На відповідь чекає вимучений мийський робітник і сільський формаль С. Галичини.

Нестор Ульян.

МІЛІОНИ ПАНА БАХМЕТЄВА.

Чи можна увянти собі, щоб офіційальним представником Німеччини в Злучених Державах був ще по сьогоднішній дєнь амбасадор настановлений колишним кайзером? Чи можна допустити, щоб той кайзерів амбасадор брав собі гроші з американської державної каси — на роскошне жите, на приватні фінансові спекуляції і на звелене теперішньої німецької республіки? Чи можливо, щоб правительство Злучених Держав не пришло посла від німецького республіканського уряду, але за те признавало ся офіційальним представником Німеччини тог кайзерового всіма дипломатичними привілеями і сповідало дипломатично недоторкальність? Здаєть ся неможливо. А проте точнісно так робить американське правительство з п. Борисом Бахметєвим, котрий чотири роки з половиною був тут амбасадором російського уряду, якого вже давно немає.

Він не представляє собою нікого окрім жмїни військових авантюриків і політичних смігрантів. Та проте американське правительство ще в досі його признає і ще до недавня піддержувало його американськими грошми. Не менш як \$187,729.750 виплатило п. Бахметєву правительство Злучених Держав. Не забуваймо, що то американський народ заплатив тих сто вісімдесять сім мільйонів до державної каси. За наші гроші п. Борис Бахметєв з компанією відїли в Париж на мирову конференцію, за наші гроші п. Бахметєв печатав цілі вагони паперових рублів для своїх політичних спільників в Росії, нашими грошми п. Бахметєв воював проти совітського правительства. І отсе тепер сенатор Бором обвинуватив його, що якусь частину тих мільйонів п. Бахметєв ужив на земельну спекуляцію в Нью Йорку і Шікаго.

Сенатор. Бора поставив в Сенаті питання, на які мусить бути відповіді: Що робить п. Бахметєв в російській амбасаді в Вашингтоні? І що стало ся з нашими грошми? Те, що досі виявилось ся, докazuje лише потребу легального і точного слідства.

В той час, коли в Росії счинила ся большевицька революция, п. Бахметєв мав зложений в National City Bank в Нью Йорку приблизно \$56,000,000, що ще лишили ся з грошми, які Америка позичила Росії на війну. Коли те правительство, якому гроші були позичені, впадо п. Бахметєв повинен був віддати назад в американську касу, бодай тих пятьдесять шість мільйонів, які ще були в його руках. Та він

того не зробив, і на диво, американський уряд лишєв йому суму далі в його розпорядженю. Скоро потім та сума в його руках збільшилась се о \$22,000,000 — американських грошми. А саме п. Бахметєв випродав залізнодорожний матеріал і вський інший товар куплений старим російським урядом в Америці і брав від купця гроші. І п. Бахметєв брав гроші за аренду російських кораблів американській Корабельній Комісії (Shipping Board). І всі ті мільйони — разом \$78,000,000 — пропали без сгаду.

Коли п. Бахметєва питали про те, куди діли ся ті гроші, він відповідав, що мусів платити американським воєнним контракторам, які з урядом Керенського мали умови на постачанє воєнних матеріалів. Нехай і так, але ж коли він контракторам заплатив, тоді всі ті матеріали ставали його власністю і значну частину тих матеріалів він таки зараз продал тут в Америці. Та що зробив з грошми одержаними з продажі? Певне є те, що ними не платив боргів Злученим Державам, ні процентів, ні кашкалю. Гроші ховав в своїх кишках і американський уряд дозволяв а то й помагав йому піддержувати його американськими грошми. Не менш як \$187,729.750 виплатило п. Бахметєву правительство Злучених Держав. Не забуваймо, що то американський народ заплатив тих сто вісімдесять сім мільйонів до державної каси. За наші гроші п. Борис Бахметєв з компанією відїли в Париж на мирову конференцію, за наші гроші п. Бахметєв печатав цілі вагони паперових рублів для своїх політичних спільників в Росії, нашими грошми п. Бахметєв воював проти совітського правительства. І отсе тепер сенатор Бором обвинуватив його, що якусь частину тих мільйонів п. Бахметєв ужив на земельну спекуляцію в Нью Йорку і Шікаго.

ТАК БОРЮТЬСЯ ЗА НЕУМІРНОСТІ.

Скажіть, товариші з "Впереду", чи в боротьбі за диктатуру пролетаріату ви за, чи проти "Вперед" відповідь: "ми нейтральні!"

Скажіть, чи в боротьбі з білим терором, з гакатистичною кольонізацією, в боротьбі з наступом капіталу ви за, чи проти пролетаріату. "Нейтральні" — скаже "Вперед". Чи ви за Радянською Республікою в Польщі і на Україні? — Також нейтральні.

Чи ви за Інтернаціонал бравів реакції і її коаліційних братів Амстердамі, чи за Інтернаціонал Леніна?

Саме тут дійсно "нейтральні".

Абсурд нейтральності відбирає тії партії, яка могла видірати визначну роль у визвольній боротьбі східно-галицького пролетаріату, здібного до якоїнебудь акції. Але у своїм внутрішнім противоріччю захоплюють ся та партія однопольним фронтом.

Ми хочемо прийняти, що се одушевляєне буде дійсне і чесне і сподіваємо ся, що вона позбудеть ся вкінці тепер воєністичної нейтральності і прилучить ся до боевого пролетарського фронту. При тій нагоді повторюємо ми питання:

Хочете ви покінчити свою нейтральність, і стати по сто-

ни, як на їхні власні, а не загально-суспільні на контролі охоплювала не лише фабрики, підприємства. Се робить правильну функціююююю контролю надзвичайно волюно, бо во всі Народних Комісаріятів.

Підчас і після радянської диктатури богацько говоривось і писалось про корупцію (зловживанє, підкупство, то що) нової радянської бюрократії. Ми сами кілька разів остроли слугами капіталістам, було збільшено виступали на словах і в письмі проти корупції і вчителів середніх шкіл; вони, як державні у-ти, що управління суспільним майном підчас рядові, були об'єднані в особливий секцій при диктатурі ні в якім випадку не було гіршим, Господарський Раді. Секція була поділена на ніж яке було в умовах буржуазного режиму, ревізорів постійно контролювала лише одну що в буржуазному суспільстві мала нагону зайки певну галузь продукції. Контроля пошириватись корупцією лише невелика верства — та ся не лише на витрату грошми і матеріалів, члени пануючої класи, та й ті мали змогу в а також і на дощільне живанє робочої сили, на більшости випадків ховати свої вчинки тому виясненє причин низької продуктивності пращо все державна машинерія була просякнена цілими чинами нечестивості, наслідків величезною рутинною. Підчас пролетарської діяльності підприємств. Відповідний ревідктатури значно більша частє населеня брада рух через певний час перевіряв на місці працю участь в державних установах і тому збільшило підприємства, його рахівництво і складав про люль і число випадків корупції. Пролетарський се з відомленє (протокод), в котрому не лише злочини, "що були на багатьох дрібних посадах вказувались на помічені помилки, але і давда, не зміли ховати ся зі своїми злочинами. Їх вказівки що до виправленє тих помилод Тоді як великі злочини буржуазних злочинців та загального попіненє веденє підприємств, покривали ся бюрократичною системою дрібні Ревізори не мали ніяких виконавчих прав в ні зложиванє радянських урядників, в наслід-тих підприємств, які вони ревізували: вони док демократичного устрою і систематичної лише подавали свої відомленє відповідним контролі, виходили на денне світло і значно організаційним властям. Так незабаром витворилися величезні розмірах. Тому утворенє доброї контролюючої організації являєть ся також засобом боротьби проти корупції, що з кінченостю ретельно організації являєть ся також засобом боротьби проти корупції, що з кінченостю ретельно організації являєть ся також засобом

Боротьби проти корупції, що з кінченостю ретельно організації являєть ся також засобом

ЕКОНОМІЧНО-ПОЛІТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ ДИКТАТУРИ.

Переклад П. Христова.

(Продовженє.)

Поруч з централізацією управління підприємствами було розпочато в Угорщині також і концентруванє продукції. Але при сьому виявил ся дуже великий труднощі. Де об'єднано однородних підприємств в певній місцевости допомагає помітно вплив місцевих факторів, буду, порівнюючи, легко переставити концентруванє продукції. Але робітники в таких випадках сами робили труднощі: почасті з ліности, і рішачою справою є організація найточнішого та всенародного пірахунку і контролю над продукцією і поїдом продуктів. Тим же часом ми досі ще не досягли точного пірахунку і контролі у виясненні підприємств. Так Наша праця по організації пролетарського підприємства "Фабричний патріотизм" відграє рахунку і контролі воно, очевидно для вського тут роль. Коли в Будапешті треба було приредно експропріації експропріаторів... Коли б ми й тепер бажали продовжувати виясненє підприємств, то напевно по-тирпели би поразку... Ми кинемо тепер всі свої сили на організацію пірахунку і контролі.

при загальній недостачі матеріалів на початку диктатури. На центрально-організаційному керуваню лежить контролі над веденєм підприємств та над поведженєм з державним майном: проблема, яка зустрівась з особливими труднощами в Росії. Ленін бачить в систематичній контролі найважнішу задачу будови господарства. В "Чергових завданнях совітської власті" писав він (в цвітні 1918 р.) слююче:

Головні труднощі полягають в господарській області: в здійсненю найточнішого обвіддїлі контролю над продукцією і поїдом продуктів... Лічи точно і добросовісно гроші, господарю ошадно, не кради... сі фасла стають члени пануючої класи, та й ті мали змогу в а також і на дощільне живанє робочої сили, на більшости випадків ховати свої вчинки тому виясненє причин низької продуктивності пращо все державна машинерія була просякнена цілими чинами нечестивості, наслідків величезною рутинною. Підчас пролетарської діяльності підприємств. Відповідний ревідктатури значно більша частє населеня брада рух через певний час перевіряв на місці працю участь в державних установах і тому збільшило підприємства, його рахівництво і складав про люль і число випадків корупції. Пролетарський се з відомленє (протокод), в котрому не лише злочини, "що були на багатьох дрібних посадах вказувались на помічені помилки, але і давда, не зміли ховати ся зі своїми злочинами. Їх вказівки що до виправленє тих помилод Тоді як великі злочини буржуазних злочинців та загального попіненє веденє підприємств, покривали ся бюрократичною системою дрібні Ревізори не мали ніяких виконавчих прав в ні зложиванє радянських урядників, в наслід-тих підприємств, які вони ревізували: вони док демократичного устрою і систематичної лише подавали свої відомленє відповідним контролі, виходили на денне світло і значно організаційним властям. Так незабаром витворилися величезні розмірах. Тому утворенє доброї контролюючої організації являєть ся також засобом боротьби проти корупції, що з кінченостю ретельно організації являєть ся також засобом

Боротьби проти корупції, що з кінченостю ретельно організації являєть ся також засобом

Так безцеремонно п. Бахметєв розпоряджав ся тими фондами, що навіть Департамент Скарбу мусів запротестувати. Але "з політичних причин" Департамент Закордонних Справ наставляв, аби п. Бахметєву дозволено далі витратити гроші "на біжучі розходи".

Всі ті мільйони — се податки заплачені американським народом. Так чи инакше податки платити кождий американець. Тому, як вже не з інших мотивів, так в своїм власнім інтересі кождий повинен домагати ся, аби п. Бахметєва витягнути з його дипломатичного "сейфу" і відобрати в його те, що не його — скільки американських мільйонів, парадну резиденцію і між іншим, титул амбасадора.